

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 46

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 22 ianuarie 2007

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 834 din 16 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 ¹ din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.....	2-3	Decizia nr. 842 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 85 ¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, art. 70 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, precum și ale art. 1 și art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii.....	12-13
Decizia nr. 835 din 16 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386, art. 387, art. 390, art. 391 și art. 392 din Codul de procedură penală.....	3-5	Decizia nr. 843 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VII din Legea nr. 17/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea	14-15
Decizia nr. 837 din 16 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 4 teza a doua din Codul de procedură penală.....	5-6	Decizia nr. 844 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. 5 din Codul de procedură penală și art. 54 alin. (4) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	15-16
Decizia nr. 839 din 16 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3 și art. 182 din Codul penal.....	7-8		
Decizia nr. 840 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă.....	8-9		
Decizia nr. 841 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.....	10-11		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 834

din 16 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat

Ion Predescu	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.358/44/2006.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza aflându-se în stare de judecată, Curtea acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă. Arată că prin Decizia nr. 513 din 20 iunie 2006, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a textului de lege ce face obiectul dosarului de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.358/44/2006, **Curtea de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată din oficiu de instanța de judecată, în cadrul soluționării unei cauze de contencios administrativ având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva sentinței prin care Tribunalul Vrancea — Secția de contencios administrativ și fiscal a respins cererea de obligare a Baroului Vrancea la emiterea unei decizii de primire în profesia de avocat a recurentului Vasile Teodorescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Curtea de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal, în calitate de autor al excepției, apreciază că prevederile art.16¹ din Legea nr. 51/1995 sunt restrictive și discriminatorii, contravenind dispozițiilor art. 41 alin. (1) și celor ale art. 53 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată, în punctul său de vedere, că, prin Decizia nr. 513 din 20 iunie 2006, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.16¹

din Legea nr. 51/1995, astfel încât consideră că, în prezenta cauză, excepția este inadmisibilă, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

Avocatul Poporului precizează că, întrucât, prin Decizia nr. 513 din 20 iunie 2006, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea prevederilor de lege criticate, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 6 martie 2001, modificată și completată prin Legea nr. 255/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 23 iunie 2004. Cuprinsul textului de lege criticat este următorul: *„Persoana care îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru a fi primită în profesia de avocat poate solicita aceasta cu cel puțin 5 ani înainte de împlinirea vârstei standard de pensionare în sistemul de pensii și asigurări sociale din care face parte“.*

În opinia Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal, care a invocat din oficiu excepția de neconstituționalitate, art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 contravine dispozițiilor constituționale ale art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă și celor ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, și prin Decizia nr. 513 din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 11 iulie 2006, Curtea a constatat neconstituționalitatea acestora. În această situație, operează o cauză de inadmisibilitate, respectiv cea prevăzută la art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia *„nu pot face obiectul excepției prevederi constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale“.* Întrucât Curtea Constituțională a fost sesizată cu soluționarea prezentei excepții la o dată anterioară publicării amintitei decizii de admitere în Monitorul Oficial al României, Partea I, excepția a devenit inadmisibilă, urmând să fie respinsă ca atare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.358/44/2006.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 835

din 16 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386, art. 387, art. 390, art. 391 și art. 392 din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386, 387, 390, 391 și 392 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marin Stănciulescu în Dosarul nr. 1.190/84/2006 (nr. vechi 1.190/2006) al Tribunalului Sălaj — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.190/84/2006 (nr. vechi 1.190/2006), **Tribunalul Sălaj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 386, 387, 390, 391 și 392 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Marin Stănciulescu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei recurs în contestație în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale deoarece instanțele au dovedit grave lacune în aplicarea și interpretarea legii și nu țin cont de prevederile art. 20 din Constituție. Prin abrogarea recursului în anulare au mai rămas în Codul de procedură penală doar două căi extraordinare de reformare, reglementare insuficientă pentru a evita apelul cetățenilor României la Curtea de la Strasbourg. De asemenea, întrucât există judecători și procurori nepregătiți, aceștia „aplică legea după ureche” și chiar „fac legea”, situație care contravine

flagrant prevederilor art. 126 alin. (3) din Constituție. Așa fiind, autorul excepției apreciază că se impune declararea ca neconstituțională a art. 386, 387, 390, 391 și 392 din Codul de procedură penală prin obligarea legiuitorului de a adopta un nou cod.

Tribunalul Sălaj — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate reglementează calea extraordinară de atac a contestației în anulare, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, este atributul exclusiv al legiuitorului care poate institui reguli de procedură fără ca prin aceasta să creeze vreo discriminare între cetățeni sau vreo îngrădire a drepturilor acestora.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate nu nesocotesc drepturile și libertățile cetățenilor, ci, dimpotrivă, reprezintă o garanție în plus pentru respectarea acestora. De asemenea, dispozițiile art. 386, 387, 390, 391 și 392 din Codul de procedură penală nu au nicio legătură cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (3) din Constituție.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, cât și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, cei interesați având posibilitatea neîngrădită de a utiliza aceste proceduri în formele și modalitățile instituite de lege, ei putându-se prevala de toate garanțiile care condiționează procesul echitabil. Art. 20 și 30 din Constituție nu au incidență în cauză. Avocatul Poporului mai arată că, în realitate, autorul excepției a invocat neconstituționalitatea prevederilor legale

criticate din perspectiva unei omisiuni de reglementare. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând Încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 386 — *Cazurile de contestație în anulare*, art. 387 — *Cererea de contestație*, art. 390 — *Suspendarea executării*, art. 391 — *Admiterea în principiu* și art. 392 — *Procedura de judecată* din Codul de procedură penală. În redactarea Legii nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, care a preluat soluțiile legislative anterioare, textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 386: „*Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:*

a) *când procedura de citare a părții pentru termenul la care s-a judecat cauza de către instanța de recurs nu a fost îndeplinită conform legii;*

b) *când partea dovedește că la termenul la care s-a judecat cauza de către instanța de recurs a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a încunoștința instanța despre această împiedicare;*

c) *când instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unei cauze de încetare a procesului penal dintre cele prevăzute în art. 10 alin. (1) lit. f) — i¹), cu privire la care existau probe în dosar; [modificat prin Legea nr. 281/2003 ca urmare a introducerii literei i¹) la art. 10 alin. 1];*

d) *când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă;*

e) *când, la judecarea recursului sau la rejudecarea cauzei de către instanța de recurs, inculpatul prezent nu a fost ascultat, iar ascultarea acestuia este obligatorie potrivit art. 385¹⁴ alin. 1¹ ori art. 385¹⁶ alin. 1.*“ (introdus prin art. I pct. 194 din Legea nr. 356/2006).

— Art. 387: „*Contestația în anulare poate fi făcută de oricare dintre părți, iar contestația pentru motivele prevăzute în art. 386 lit. c) și d), și de procuror.*

În cererea de contestație în anulare pentru motivele prevăzute în art. 386 lit. a) — c) și e) trebuie să se arate toate cazurile de contestație pe care le poate invoca contestatorul și toate motivele aduse în sprijinul acestora.“ (modificare necesară prin Legea nr. 356/2006 ca urmare a introducerii literei e) la art. 386).

— Art. 390: „*Până la soluționarea contestației în anulare, instanța sesizată, luând concluziile procurorului, poate suspenda executarea hotărârii a cărei anulare se cere.*“

— Art. 391: „*Instanța examinează admisibilitatea în principiu a cererii de contestație prevăzute în art. 386 lit. a) — c) și e), fără citarea părților.* (modificare prin Legea nr. 356/2006 ca urmare a introducerii literei e) la art. 386)

Instanța constatând că cererea de contestație este făcută în termenul prevăzut de lege, că motivul pe care se sprijină contestația este dintre cele prevăzute în art. 386 și că în sprijinul contestației se depun ori se invocă dovezi care sunt la dosar, admite în principiu contestația și dispune citarea părților interesate.“

— Art. 392: „*La termenul fixat pentru judecarea contestației în anulare, instanța, ascultând părțile și concluziile procurorului, dacă găsește contestația întemeiată, desființează prin decizie hotărârea a cărei anulare se cere și procedează fie de îndată, fie acordând termen, după caz, la rejudecarea recursului, sau la rejudecarea cauzei după casare.*

Când condamnatul se află în stare de deținere, dispozițiile art. 375 alin. 2 și 3 se aplică în mod corespunzător.

Judecarea contestației prevăzute de art. 386 lit. d) se face cu citarea părților interesate în cauza în care s-a pronunțat ultima hotărâre. Instanța, ascultând părțile și concluziile procurorului, dacă găsește contestația întemeiată, desființează prin decizie sau, după caz, prin sentință, ultima hotărâre sau acea parte din ultima hotărâre cu privire la care există autoritate de lucru judecat.

Sentința dată în contestație este supusă apelului, iar decizia dată în apel este supusă recursului.“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și ale art. 126 alin. (3) referitoare la rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute prin lege.

Dispozițiile referitoare la cazurile de contestație în anulare, cererea de contestație, suspendarea judecării, admiterea în principiu și procedura de judecată reglementate de Codul de procedură penală nu aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (3), așa cum fără temei se susține în motivarea excepției, dat fiind că nu conțin nicio dispoziție care să confere instanței competente să soluționeze contestația în anulare rolul de a se substitui Înaltei Curți de Casație și Justiție în exercitarea atribuției referitoare la interpretarea și aplicarea unitară a legii.

De altfel, întreaga procedură referitoare la desfășurarea și soluționarea unui proces ce are ca obiect o contestație în anulare este supusă normelor și principiilor prevăzute atât de Legea fundamentală, cât și de Declarația Universală a Drepturilor Omului ori de pactele și celelalte tratate la care România este parte. Așa fiind, nu poate fi primită nici critica potrivit căreia textele legale supuse controlului instanței de contencios constituțional ar aduce atingere prevederilor art. 20 din Legea fundamentală.

În sfârșit, critica referitoare la solicitarea de a se adopta un nou Cod de procedură penală nu poate fi primită, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.*“

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386, 387, 390, 391 și 392 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marin Stănculescu în Dosarul nr. 1.190/84/2006 (nr. vechi 1.190/2006) al Tribunalului Sălaj — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 837

din 16 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4 teza a doua din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Remus Toma în Dosarul nr. 5.862/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, personal, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, Remus Toma solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, prezentând, pe larg, motivele formulate în concluziile scrise depuse la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.862/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4 teza a doua din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Remus Toma în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat „diminuează deplina exercitare a drepturilor procesuale în condițiile prevăzute de lege”, fiind contrar art. 1 alin. (3) din Constituție „[...] în situația concretă a cauzei din dosarul penal nr. 5.862/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală [...]”. Se arată că textul de lege favorizează abuzurile în justiție, întrucât prin neprezentarea părților la care acesta se referă nu se creează posibilitatea unor dezbateri în contradictoriu, ceea ce, în opinia autorului excepției, este în contradicție cu dispozițiile art. 16 din Legea fundamentală. Se susține, totodată, că în cauză au fost pronunțate soluții la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Alba Iulia în condițiile în care făptuitorii nu au fost audiați, nu au scris declarații, eliminându-se administrarea de probe, și că, în absența dosarului de urmărire penală și a intimațiilor la șase termene ale procesului de la Curtea de Apel Alba Iulia, nu a existat posibilitatea unor dezbateri în contradictoriu și nu a fost respectat dreptul la un proces echitabil, „dreptul la apărare fiind, dacă nu eliminat, cel puțin diminuat.”

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile legale criticate „asigură, alături de celelalte prevederi procedurale, garanțiile procesuale verificării soluțiilor de netrimiteră și actelor procedurale date de procuror, iar acest control este tocmai de esența liberului acces la justiție, prin sistemul instanțelor judecătorești.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 4 teza a doua din Codul de procedură penală, potrivit cărora *„Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei.”*

Persoanele la care face referire textul de lege criticat sunt cele prevăzute de teza întâi a art. 278¹ alin. 4 din Codul de procedură penală, respectiv: *„persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea [...]”*.

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cuprinse în art. 1 alin. (3), potrivit cărora România este stat de drept, democratic și social, în art. 16 privind egalitatea în drepturi, în art. 21 privind accesul liber la justiție, în art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și în art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Pentru considerentele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Remus Toma în Dosarul nr. 5.862/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Curtea reține că textul de lege criticat este menit să înlăture eventualele abuzuri în justiție, în sensul tergiversării soluționării cauzelor, dând expresie dreptului la un proces echitabil și principiilor înfăptuirii justiției în statul român de drept. Astfel, judecata cauzei în lipsa părții care a fost citată în condițiile legii este o soluție care decurge în mod firesc din natura procesului judiciar menit să pună capăt conflictului juridic dedus judecării și să restabilească ordinea de drept, fără întârzieri datorate dezinteresului sau relei-credințe a părților în litigiu. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat în Decizia nr. 311 din 14 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 17 august 2005, a cărei soluție de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 4 din Codul de procedură penală, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții.

De asemenea, prevederile legale criticate nu încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, întrucât nu creează privilegii sau discriminări pe criterii arbitrare și nu aduc nicio atingere dreptului la apărare al părților care își pot angaja apărător, pot propune probe și, în general, se pot prevala, fără nicio îngrădire, de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

Mai mult, ca o garanție suplimentară a exercitării drepturilor mai sus arătate, legiuitorul a prevăzut, în alin. 4 ultima teză a art. 278¹ din Codul de procedură penală, posibilitatea judecătorului de a lua măsuri pentru prezentarea persoanei lipsă, atunci când consideră că este absolut necesară prezența acesteia.

De altfel, autorul excepției este nemulțumit de modul în care s-a desfășurat cercetarea penală, precum și judecata, în cauza în care are calitatea de petent. Astfel, acesta susține că nu a avut posibilitatea unor dezbateri în contradictoriu și nu i s-a asigurat dreptul la un proces echitabil, fiind astfel încălcate și principiile înfăptuirii justiției, precum și cele ale statului de drept. Asemenea critici nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, *„se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată”*, fiind de competența instanțelor judecătorești, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 839
din 16 noiembrie 2006referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3 și art. 182
din Codul penal

Ion Predescu	— președinte
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3 și art. 182 din Codul penal, excepție ridicată de Alexandru Chesaru și Dumitru Mihalache în Dosarul nr. 200/33/2006 (nr. vechi 40/RG/2006) al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de Alexandru Chesaru prin care acesta renunță la excepția de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acestei cereri, arătând că excepția de neconstituționalitate este de ordine publică și nu se poate renunța la ea.

Curtea, având în vedere că excepția de neconstituționalitate este de ordine publică, respinge cererea formulată de Alexandru Chesaru.

Reprezentantul Ministerului Public, referindu-se la excepția de neconstituționalitate, pune concluzii de respingere a acesteia ca inadmisibilă, deoarece soluția legislativă criticată de autorii excepției a fost îndepărtată prin abrogarea art. 81 alin. 3 din Codul penal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 200/33/2006 (nr. vechi 40/RG/2006), **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3 și art. 182 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Alexandru Chesaru, având calitatea de inculpat în cadrul unui proces penal, și a fost însușită și de către Dumitru Mihalache, având, de asemenea, calitatea de inculpat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că exceptarea de la posibilitatea suspendării condiționate a executării pedepsei pentru infracțiunea de vătămare corporală gravă este contrară prevederilor art. 23 și art. 24 din Constituție, deoarece împiedică instanța judecătorească să facă o justă individualizare a pedepsei. Astfel, se aduce atingere dreptului la un proces echitabil și la o judecată dreaptă, dreptului de a beneficia de prezumția de nevinovăție și de a răspunde pentru fapta comisă în limitele săvârșirii acesteia și cu consecințele adecvate.

Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât suspendarea pedepsei reprezintă

doar o vocație, nu un drept de a beneficia de această măsură de individualizare a executării pedepsei.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, invocând jurisprudența Curții Constituționale pronunțată în Deciziile nr. 508/2006 și nr. 65/2002, prin care s-a stabilit constituționalitatea art. 81 alin. 3 și a art. 182 din Codul penal, apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 182 din Codul penal sunt constituționale, necontravenind prevederilor constituționale invocate. În ceea ce privește art. 81 alin. 3 din Codul penal, arată că acesta a fost abrogat prin Legea nr. 278/2006, astfel că excepția a devenit inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 81 alin. 3 și art. 182 din Codul penal, potrivit cărora:

Art. 81 alin. 3: „*Suspendarea condiționată a executării pedepsei nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 15 ani, precum și în cazul infracțiunilor de vătămare corporală gravă, viol și tortură.*”;

Art. 182: „*Fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 60 de zile, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.*

Dacă fapta a produs vreuna din următoarele consecințe: pierderea unui simț sau organ, încetarea funcționării acestora, o infirmitate permanentă fizică ori psihică, slufirea, avortul, ori punerea în primejdie a vieții persoanei, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 10 ani.

Când fapta a fost săvârșită în scopul producerii consecințelor prevăzute la alin. 1 și 2, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani.

Tentativa faptei prevăzute în alin. 3 se pedepsește.”

În opinia autorilor excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 23 și 24 din Constituție referitoare la libertatea individuală, respectiv la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu motivează în vreun fel pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 din Codul penal, considerând neconstituțională doar interdicția de a se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de acest articol. Or, interdicția a fost prevăzută numai în art. 81 alin. 3 din Codul penal. Acest text de lege a fost însă expres abrogat, ulterior sesizării Curții Constituționale, prin art. 1 pct. 31 din Legea nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru

modificarea și completarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006. Prin urmare, în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3 din Codul penal a devenit inadmisibilă. De asemenea, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, care prevede că „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”, urmează a fi respinsă ca fiind inadmisibilă și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 din Codul penal.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 3 din Codul penal, excepție ridicată de Alexandru Chesaru și Dumitru Mihalache în Dosarul nr. 200/33/2006 (nr. vechi 40/RG/2006) al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 182 din Codul penal, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 840

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petroconsult” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 217/R/C/2006 al Curții de Apel Brașov — Secția comercială.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Mircea Furtoș, avocatul Doru Trăilă, lipsă fiind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Avocatul Doru Trăilă depune concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 231/R din 5 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 217/C/R/2006, **Curtea de Apel Brașov — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petroconsult” — S.R.L. din Ploiești cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva încheierii din 28 martie 2006 pronunțate de Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ în Dosarul nr. 1.212/com/2005.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece acordă instanței de judecată posibilitatea de a cenzura, sub aspectul utilității și concludenței, cererea în probațiune formulată de o parte litigantă, în vederea apărării poziției sale procesuale și a drepturilor sale substanțiale ce formează obiectul cauzei deduse judecătii, îngrădindu-se astfel exercițiul liber și deplin al dreptului la apărare.

Curtea de Apel Brașov — Secția comercială apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În acest sens, arată că reglementarea criticată nu contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și art. 21, întrucât competența recunoscută instanței de a hotărî

asupra admisibilității unei probe reprezintă un atribut al investirii instanței, necesar soluționării cauzei printr-o hotărâre legală și temeinică, o atare competență nefiind restrânsă pe criteriile discriminatorii.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă nu contravine prevederilor constituționale de referință. În susținerea acestui punct de vedere, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 590/2005.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Din notele scrise depuse de autorul excepției rezultă că au fost criticate ca fiind neconstituționale atât dispozițiile art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, cât și cele ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Prin Încheierea din 28 martie 2006, Tribunalul Brașov – Secția comercială și de contencios administrativ a respins ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor mai sus menționate. Împotriva acestei încheieri, autorul excepției, Societatea Comercială „Petroconsult” – S.R.L. din Ploiești, a formulat recurs, iar prin Decizia nr. 231/R din 5 mai 2006 Curtea de Apel Brașov a dispus sesizarea Curții Constituționale numai cu excepția de neconstituționalitate a art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, apreciind că celelalte dispoziții de lege criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei deduse judecătii.

Ca atare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 167 alin. 1 din Codul de procedură

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petroconsult” – S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 217/R/C/2006 al Curții de Apel Brașov – Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

civilă, asupra căreia Curtea Constituțională urmează a se pronunța, și care au următorul conținut:

„Dovezile se pot încuviința numai dacă instanța socotește că ele pot să aducă dezlegarea pricinii, afară de cazul când ar fi primejdie ca ele să se piardă prin întârziere.”

Autorul excepției susține că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), referitoare la egalitatea în drepturi, art. 11 alin. (2), raportat la art. 20 alin. (1), referitoare la dreptul internațional, dreptul intern și tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în ceea ce privește competența recunoscută instanței de a hotărî asupra admisibilității unei probe, în funcție de relevanța și concludența sa, aceasta este un corolar firesc și necesar al investirii sale cu soluționarea cauzei pe care este ținută să o finalizeze printr-o hotărâre legală și temeinică. Dincolo de rațiunile care impun și justifică o atare prerogativă, consacrarea ei nu relevă însă niciun fine de neconstituționalitate. Astfel, în absența oricărui criteriu cu valențe discriminatorii, reglementarea în cauză nu contravine art. 16 alin. (1) din Constituție.

În ceea ce privește prevederile art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, Curtea a constatat că dispozițiile art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, departe de a aduce atingere dreptului la un proces echitabil, în realitate îi dau expresie, constituind o modalitate eficientă de prevenire și limitare a abuzului de drept în materie.

În sfârșit, cu referire la art. 11 alin. (2), raportat la art. 20 alin. (1) din Constituție, invocarea acestora este lipsită de relevanță, în măsura în care nu a fost evidențiată o prevedere convențională internațională, nepreluată de Constituție, care să fi fost încălcată prin reglementarea criticată. Așa fiind, critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă față de aceste prevederi constituționale este neîntemeiată.

De altfel, cu privire la critica de neconstituționalitate a art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, raportat la aceleași prevederi constituționale invocate în cauza de față, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 590 din 8 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1099 din 6 decembrie 2005, prilej cu care a statuat că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 841

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de He Wangfen în Dosarul nr. 47.527/3/2005(RF) al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, personal, autorul excepției, He Wangfen, lipsind partea Oficiul Național pentru Refugiați, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.394D/2006, nr. 1.396D/2006 și nr. 1.399D/2006, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Ye Fen, Ye Ajun, Liu Wenwen, prin reprezentant legal Hua Xiaofen, și de Guo Wangzhen în dosarele nr. 10.022/302RF/2004, nr. 10.719/302RF/2004 și, respectiv, nr. 14.333/302RF/2004 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspund, personal, autorii excepției Guo Wangzhen și Liu Wenwen, prin reprezentant legal Hua Xiaofen, fiind prezent și traducătorul autorizat de limbă chineză, domnul Ioan Budura. Se constată lipsa autorilor Ye Fen și Ye Ajun, a părții Oficiului Național pentru Refugiați, precum și a Autorității Tutelare din cadrul Primăriei Sectorului 2 București. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Autorii prezenți ai excepției de neconstituționalitate și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 1.394D/2006, nr. 1.396D/2006 și nr. 1.399D/2006 la Dosarul nr. 1.376D/2006, care a fost primul înregistrat.

Magistratul-asistent învederează Curții că, în toate aceste dosare, partea Oficiului Național pentru Refugiați a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părților.

Autorii prezenți solicită admiterea acesteia astfel cum au formulat-o în fața Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios

administrativ și fiscal. În plus, expun situația de fapt care îi determină să nu dorească să se întoarcă în țara de origine.

Reprezentantul Ministerului Public arată că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată expres prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România. Precizează, însă, că soluția legislativă conținută în textul art. 5 din ordonanță a fost preluată de noua reglementare, la art. 26. Consideră că jurisprudența Curții Constituționale cu privire la dispozițiile menționate din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 își menține valabilitatea și în ceea ce privește dispozițiile art. 26 din Legea nr. 122/2006, motiv pentru care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a acestora.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierile din 9 martie 2006 și 18 mai 2006, pronunțate de **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal** în dosarele nr. 47.527/3/2005(RF), nr. 10.022/302RF/2004, nr. 10.719/302RF/2004 și, respectiv, nr. 14.333/302RF/2004, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, republicată.** Excepțiile au fost ridicate de He Wangfen, Ye Fen, Ye Ajun, Liu Wenwen, prin reprezentant legal Hua Xiaofen, și de Guo Wangzhen, în cauze privind soluționarea cererilor de acordare a statutului de refugiat.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține, în esență, că prevederile criticate contravin dispozițiilor art. 48 alin. (1) din Constituție, raportate la cele ale art. 8 paragrafele 1 și 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care garantează dreptul la respectarea vieții private și de familie. Consideră că redactarea art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 este imprecisă în ceea ce privește condiția protejării dreptului la viața de familie, permițând o interpretare arbitrară a condițiilor de acordare a protecției umanitare pentru acest motiv. Arată că legea trebuie să indice cu suficientă claritate limitele și modalitățile de exercitare a marjei de apreciere a autorităților, în speță, în ceea ce privește amestecul acestora în exercitarea dreptului la viața de familie.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că textul de lege criticat este în deplină concordanță atât cu dispozițiile art. 48 alin. (1) din Constituție, cât și cu cele ale art. 8 paragrafele 1 și 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale și convenționale invocate de autorii excepțiilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor prezenți ai excepțiilor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, conform încheierilor de sesizare, prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004, care, la data invocării excepției de neconstituționalitate, aveau următorul cuprins:

Art. 5: „*Protecția umanitară condiționată se poate acorda străinului care nu îndeplinește condițiile prevăzute la art. 2 alin. (1) și cu privire la care există motive serioase să se creadă că, dacă va fi returnat în țara de origine, riscă să sufere o vătămare a drepturilor sale constând în:*

1. *condamnarea la pedeapsa cu moartea sau executarea unei astfel de pedepse; sau*

2. *tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante; sau*

3. *o amenințare serioasă, individuală, la adresa vieții sau integrității, ca urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern sau internațional, dacă solicitantul face parte din populația civilă.*”

În opinia autorilor excepțiilor de neconstituționalitate, aceste dispoziții de lege contravin prevederilor art. 48 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între soți, pe egalitatea acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura

creșterea, educația și instruirea copiilor, precum și prevederilor art. 8 paragrafele 1 și 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la respectarea vieții private și de familie.

Examinând excepțiile de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale cu soluționarea acestora, Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată expres prin art. 152 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006.

Curtea observă că textul art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, criticat de autorii excepțiilor, se referea la condițiile de acordare a protecției umanitare condiționate. Legea nr. 122/2006 reglementează, prin art. 26, o formă de protecție a străinilor și apatrizilor, denumită protecție subsidiară, preluând esența conținutului normativ al art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000.

Prin urmare, Curtea reține că obiectul excepțiilor din prezentele dosare îl constituie dispozițiile art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, al căror cuprins este următorul:

Art. 26 — „*Protecția subsidiară*”: „(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege:*

1. *condamnarea la pedeapsa cu moartea ori executarea unei astfel de pedepse; sau*

2. *tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante; sau*

3. *o amenințare serioasă, individuală, la adresa vieții sau integrității, ca urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern ori internațional, dacă solicitantul face parte din populația civilă.*”

Curtea a mai exercitat controlul de constituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 122/2006. Prin Decizia nr. 702 din 19 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 16 noiembrie 2006, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, pentru considerentele acolo reținute.

Cele statuate prin decizia menționată își păstrează valabilitatea, în cauza de față neintervenind elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții în această materie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de He Wangfen, Ye Fen, Ye Ajun, Liu Wenwen, prin reprezentant legal Hua Xiaofen, și de Guo Wangzhen în dosarele nr. 47.527/3/2005(RF), nr. 10.022/302RF/2004, nr. 10.719/302RF/2004 și, respectiv, nr. 14.333/302RF/2004 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 842

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 85¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, ale art. 70 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, precum și ale art. 1 și art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 85¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, ale art. 70 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, precum și ale art. 1 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Caraiman” — S.A. din Bușteni în Dosarul nr. 2.383/301/2006 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 aprilie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.383/301/2006, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 85¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Caraiman” — S.A. din Bușteni.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 25 alin. (1) și art. 85¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, cele ale art. 70 din Legea nr. 500/2002, precum și cele ale art. 1 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 contravin prevederilor art. 21, art. 44 alin. (1) și (2) și ale art. 53 din Constituție. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate stabilesc, în mod discriminatoriu, o poziție și drepturi procedurale privilegiate pentru instituțiile publice, inclusiv în favoarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului. Totodată, consideră că dispozițiile criticate nu asigură accesul liber la justiție, în cadrul căruia se înscrie nu numai posibilitatea persoanei de a se adresa justiției în vederea obținerii unei hotărâri judecătorești, ci și dreptul ca

o astfel de hotărâre să fie pusă în executare. De asemenea, apreciază că reglementările criticate aduc atingere principiilor constituționale referitoare la garantarea creanțelor asupra statului și la garantarea și ocrotirea în mod egal a proprietății private, indiferent de titular, deoarece condiționează efectuarea plății de voința debitorului și restrâng nejustificat exercițiul drepturilor de proprietate și de acces liber la justiție aparținând creditorilor instituțiilor publice.

Judecătoria Sectorului 3 București apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 este inadmisibilă, termenul de aplicare a acestor dispoziții încetând la data de 30 iunie 2006. În ceea ce privește dispozițiile art. 25 alin. (1) din același act normativ, Guvernul apreciază că excepția este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, notele scrise depuse în dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Deși prin încheiere Curtea Constituțională a fost sesizată numai cu dispozițiile art. 25 alin. (1) și art. 85¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, din examinarea opiniei instanței și a notelor scrise depuse în motivarea excepției de neconstituționalitate reiese că instanța a omis menționarea, în dispozitiv, a dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 500/2002 și a celor ale art. 1 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, considerate ca fiind neconstituționale de către autorul excepției.

Așa fiind, obiectul excepției de neconstituționalitate asupra căruia Curtea urmează a se pronunța îl constituie dispozițiile art. 25 alin. (1) și art. 85¹ din Ordonanța de

urgentă a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 24 decembrie 2002, cu modificările și completările ulterioare, cele ale art. 70 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, precum și cele ale art. 1 și art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002.

Aceste dispoziții legale au următorul conținut:

— Art. 25 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998:

„Pentru încasarea sumelor în lei și în valută, rezultate din recuperarea creanțelor înregistrate în evidențele sale, AVAB are dreptul să utilizeze și conturi curente deschise la Banca Comercială Română — S.A. atâta timp cât statul este acționar majoritar la această bancă. Plățile se vor face integral prin conturi deschise la trezoreria statului.“;

— Art. 85¹ din același act normativ:

„(1) Prin derogare de la dispozițiile art. 300 și ale art. 720⁸ alin. 2 din Codul de procedură civilă, apelul și recursul suspendă de drept executarea hotărârilor judecătorești pronunțate în litigiile îndreptate împotriva A.V.A.S.

(2) Prin derogare de la dispozițiile art. 365 alin. 3 și ale art. 367 din Codul de procedură civilă, formularea acțiunii în anulare împotriva hotărârii arbitrale în litigiile prevăzute la alin. (1) suspendă de drept executarea sentinței arbitrale până la data soluționării irevocabile a acțiunii în anulare.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) se aplică până la data de 31 decembrie 2006 inclusiv.“;

— Art. 70 din Legea nr. 500/2002:

„(1) Instituțiile publice, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile de pe lângă unele instituții publice, finanțate integral din venituri proprii, efectuează operațiunile de încasări și plăți prin unitățile teritoriale ale trezoreriei statului în a căror rază își au sediul și la care au deschise conturile de venituri, cheltuieli și disponibilități.

(2) Este interzis instituțiilor publice de a efectua operațiunile de mai sus prin băncile comerciale.

(3) Instituțiile publice au obligația de a transmite bugetul aprobat potrivit prevederilor prezentei legi unității teritoriale a trezoreriei statului.“;

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi, în ceea ce privește dispozițiile art. 85¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 și cele ale art. 1 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 85¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, ale art. 70 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, precum și ale art. 1 și art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Caraiman” — S.A. din Bușteni în Dosarul nr. 2.383/301/2006 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

— Art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002: *„Executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice în temeiul titlurilor executorii se realizează din sumele aprobate prin bugetele acestora la titlul de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă.“;*

— Art. 3 din aceeași ordonanță: *„În procesul executării silite a sumelor datorate de către instituțiile publice în baza unor titluri executorii trezoreria statului poate efectua numai operațiuni privind plăți dispuse de către ordonatorii de credite, în limita creditelor bugetare și a destinațiilor aprobate potrivit legii.“*

Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) și (2), care consacră dreptul de proprietate privată, și celor ale art. 53, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând critica de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală invocate în cauza de față și cu o motivare asemănătoare.

Astfel, prin Decizia nr. 552 din 6 iulie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 29 august 2006, Curtea a statuat că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește dispozițiile art. 85¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, Curtea observă că prin articolul unic al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2006 a fost prelungit termenul de aplicare a alin. (1) și (2) ale acestui articol, de la 30 iunie 2006 la data de 31 decembrie 2006, inclusiv. Aceste dispoziții reprezintă norme speciale de procedură, derogatorii de la Codul de procedură civilă, aplicabile instituțiilor publice, care nu împiedică însă creditorii să-și valorifice drepturile de creanță.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 843

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VII din Legea nr. 17/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Kozsokár Gábor — judecător
 Petre Ninosu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Șerban Viorel Stănoiu — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Ion Tiucă — procuror
 Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VII din Legea nr. 17/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, excepție ridicată de Eleonora Ianiț în Dosarul nr. 132/Cv/2006 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde autoarea excepției, personal și asistată de soțul Constantin Ianiț, licențiat în drept, cu actele doveditoare depuse în ședință, lipsă fiind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, Constantin Ianiț solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și să se constate că dispozițiile art. VII din Legea nr. 17/2006 încalcă art. 78 din Constituție, întrucât noua lege de salarizare a personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea nu se știe dacă și când va fi adoptată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât dispoziția legală criticată nu este încă în vigoare, așa cum prevede art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 132/Cv/2006, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. VII din Legea nr. 17/2006**. Excepția a fost ridicată de Eleonora Ianiț în cadrul soluționării unei contestații la decizia de pensionare pentru limita de vârstă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 78, întrucât intrarea în vigoare a Legii nr. 17/2006 este condiționată de adoptarea noii legi de salarizare a personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, dată care este incertă.

Tribunalul Argeș — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că art. VII din Legea nr. 17/2006 contravine art. 78 din Constituție, întrucât nu se poate cunoaște data de la care intră în vigoare această lege, iar condiția impusă de prevederile constituționale este ca data intrării în vigoare a unui act normativ să fie o dată certă, prevăzută în mod expres în actul normativ, și nu o dată condiționată de promulgarea unei legi noi a cărei existență este incertă.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului,

Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, potrivit art. 29 din Legea nr. 47/1992, întrucât privește un text legal care nu este încă în vigoare.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin art. 78 din Constituție, potrivit căruia legea intră în vigoare la o dată ulterioară publicării în Monitorul Oficial al României, prevăzută în textul ei.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din notele scrise ale autorului și din încheierea instanței de judecată, îl constituie dispozițiile art. VII din Legea nr. 17/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 19 ianuarie 2006, dispoziții care au următorul cuprins: „*Prezenta lege intră în vigoare la data intrării în vigoare a legii speciale de salarizare, prevăzută la art. 60 alin. (4), cu excepția dispozițiilor art. 1 pct. 11 și 35, care intră în vigoare la 3 zile de la data publicării legii în Monitorul Oficial al României, Partea I.*”

Autorul excepției consideră că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 78 referitoare la intrarea în vigoare a legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că art. 78 din Legea fundamentală prevede că legea intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la „o dată ulterioară prevăzută în textul ei”.

Dispozițiile legale criticate, art. VII din Legea nr. 17/2006, prevăd că legea va intra în vigoare la data intrării în vigoare a legii speciale de salarizare, deci la o dată ulterioară care este prevăzută în textul ei.

Așadar, faptul că data intrării în vigoare a Legii nr. 17/2006 este data intrării în vigoare a unei alte legi nu are semnificația unei încălcări a art. 78 din Constituție, întrucât, așa cum prevede această normă constituțională, data ulterioară este stabilită în chiar textul legii, însă ea nu este o dată calendaristică, ci este una ulterioară, individualizată. Dimpotrivă, dispozițiile legale criticate reprezintă chiar o aplicare a prevederilor art. 78 din Constituție.

Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a art. VII din Legea nr. 17/2006 este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VII din Legea nr. 17/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, excepție ridicată de Eleonora Ianiț în Dosarul nr. 132/Cv/2006 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 844

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. 5 din Codul de procedură penală și ale art. 54 alin. (4) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

în situația în care se amână pronunțarea hotărârii pentru o dată la care este planificat de permanență un judecător dorit.

În consecință, pentru a asigura justițiabilului o instanță independentă se impune completarea art. 54 alin. (4) din Legea nr. 304/2004, în sensul includerii celui de-al treilea judecător în completul de divergență, în mod aleatoriu, în sistem informatizat.

Tribunalul Bihor — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece legiuitorul are libertatea de a stabili prin lege organică modalitatea efectivă de compunere a completelor de judecată, fără a se produce prin aceasta lezarea dreptului la un tratament egal, de care trebuie să se bucure toți cetățenii în fața legii. Prin dispozițiile legale criticate s-a stabilit că din completul de divergență va face parte, alternativ, unul din cei patru judecători menționați, fără a se considera că este o ordine de prioritate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate creează același regim juridic pentru toți cetățenii.

Posibilitatea introducerii unui judecător în planificarea de permanență nu afectează independența și imparțialitatea judecătorilor, acestea fiind garantate prin lege, iar în cazul în care nu sunt respectate există posibilitatea sancționării judecătorilor.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate, prin care se instituie reguli privind luarea hotărârii și constituirea completului de divergență, se aplică în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice.

În plus, prevederile legale criticate sunt norme de procedură a căror stabilire este, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, atributul exclusiv al legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. 5 din Codul de procedură penală și ale art. 54 alin. (4) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Gheorghe Ghiurău în Dosarul nr. 4.691/2005 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4.691/2005, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 308 alin. 5 din Codul de procedură penală și ale art. 54 alin. (4) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**, excepție ridicată de Gheorghe Ghiurău în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale aflate în calea de atac a apelului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate aduc atingere prevederilor constituționale invocate, deoarece nu este respectată numirea celui de-al treilea judecător în completul de divergență, în mod aleatoriu, în sistem informatizat, așa cum se aplică în toate celelalte cauze deduse judecătii.

În opinia sa, textele supuse controlului instanței de contencios constituțional permit repartizarea celui de-al treilea membru al completului în mod preferențial, cum ar fi

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 308 alin. 5 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală „Luarea hotărârii”, și art. 54 alin. (4) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, care au următorul conținut:

Art. 308 alin. 5 din Codul de procedură penală: *„Dacă completul de judecată este format din doi judecători și unanimitatea nu poate fi întrunită, judecarea cauzei se reia în complet de divergență.”*

Art. 54 alin. (4) din Legea nr. 304/2004: *„Completul de divergență se constituie prin includerea, în completul de judecată, a președintelui sau a vicepreședintelui instanței, a președintelui de secție ori a judecătorului din planificarea de permanență.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, și ale art. 124 alin. (2), referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 308 alin. 5 din Codul de procedură penală reglementează modalitatea de luare a

hotărârii în complet de divergență în situația în care nu poate fi întrunită unanimitatea. Așa fiind, textul nu conține nicio dispoziție de natură a afecta principiul egalității în fața legii a cetățenilor, deoarece se aplică fără niciun fel de discriminări tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei legale.

Trebuie menționat că, în vederea înlăturării subiectivismului și a oricăror suspiciuni privind atribuirea dosarelor, art. 53 din Legea nr. 304/2004 a instituit, ca un plus de garanție a imparțialității judecătorilor, atât obligativitatea repartizării în mod aleatoriu, informatizat a cauzelor pe complete de judecată, cât și principiul continuității completului de judecată, în baza căruia cauzele repartizate unui complet nu pot fi trecute la altul decât în condițiile legii.

Prevederile art. 54 alin. (4) din Legea de organizare judecătorească individualizează persoanele care pot fi incluse în completul de divergență (președintele sau vicepreședintele instanței, președintele de secție ori judecătorul din planificarea de permanență). Această enumerare nu conține nicio dispoziție care să aducă atingere în vreun fel principiilor constituționale invocate, ordinea desemnată de legiuitor nefiind o enumerare prestabilă. Desemnarea unuia sau a altuia dintre cei patru judecători menționați de textul legal criticat în vederea constituirii completului de divergență se va face ținându-se seama de o multitudine de aspecte obiective, cum ar fi cauzele concrete aflate pe rolul unei instanțe, eliminarea posibilității de desemnare a președintelui de secție dacă acesta face deja parte din complet etc. Acestea sunt însă mai mult criterii ce țin de modul de aplicare a legii.

În sfârșit, dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură, pe care, în virtutea art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate să le adopte, Legea fundamentală necuprinzând norme referitoare la constituirea completelor de judecată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. 5 din Codul de procedură penală și ale art. 54 alin. (4) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Gheorghe Ghiurău în Dosarul nr. 4.691/2005 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 150232